

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Sladkého a soudců JUDr. Jana Zavřela a JUDr. Petry Flídrové, v řízení

o pozůstalosti po : **L. V.**, narozený XXXXX
posledně bytem XXXXX, XXXXX
zemřelém XXXXX

jehož účastníky jsou : **1/ K. P. C.**

sídlem XXXXX, PSČ XXXXX
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Šťastným
sídlem Melounová 520/4, 120 00 Praha 2

2/ J. Š., narozená XXXXX

bytem XXXXX, XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Alešem Dvorským
sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno

o odvolání J. Š. proti usnesení Městského soudu v Brně z 25. 6. 2018 č.j. 58 D 1263/2016-194,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně **se zrušuje** a věc **se vrací** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným usnesením soud rozhodl, že v řízení o pozůstalosti bude nadále jednáno pouze s K.P.C.(výrok I.), a že se účast J. Š. v tomto řízení se ukončuje (výrok II.).
2. Soud prvního stupně vyšel z toho, že vzhledem k úmrtí zůstavitele po 17. 8. 2015, je nutno na řízení o pozůstalosti aplikovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. 7. 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení (dále „nařízení o dědictví“); že příslušným k řízení je podle článku 4 nařízení o dědictví český soud, jako soud členského státu, na jehož území měl zůstavitel obvyklý pobyt v době smrti, který je pak oprávněn rozhodovat o dědictví jako celku; že zůstavitel byl v době smrti českým státním občanem s obvyklým pobytem v České republice a zároveň i australským státním občanem s domicilem na území Austrálie v době sepsu závěti; že zůstavitel zanechal závěť z 8. 5. 2015, sepsanou v Austrálii,

Novém Jižním Walesu, v anglickém jazyce, ve které jako vykonavatele a svěřenského správce jmenoval svého právního zástupce K.P.C., kterému zároveň uložil povinnost vložit jeho majetek po jeho smrti do svěřenského fondu, který má teprve vzniknout, přičemž příjmy ze svěřenského fondu se mají vyplácet ve prospěch jeho přítele pana S.R., a to po celou dobu jeho života, dále stanovil, že po smrti pana S.R. se mají příjmy ze svěřenského fondu vyplácet dobročinným organizacím nebo je jinak vynakládat v jejich prospěch, bez ohledu na to, zda tyto organizace sídlí v Austrálii nebo jinde ve světě, a to podle uvážení jeho správců a dále k osmdesátému výročí jeho smrti, případně dříve (ale ne dříve než k dvacátému výročí), rozdělit zůstatek svěřenského fondu mezi dobročinné organizace, ať už v Austrálii nebo jinde ve světě, a to podle uvážení jeho svěřenských správců; že zůstavitel dále v 13. článku závěti (ve volném překladu) uvedl, že „výlučnou jurisdikci v jakémkoli řízení zahrnujícím práva a povinnosti na základě této závěti mají soudy Nového Jižního Walesu s výhradou práva změnit rozhodné právo“.

3. Soud dospěl k závěru, že zůstavitel v uvedeném pořízení pro případ smrti provedl volbu práva ve smyslu čl. 22 nařízení o dědictví, když „ze závěti je patrné, že zůstavitel chtěl, aby se řízení o pozůstalosti jako celek odehrávalo před soudy Nového Jižního Walesu a řídilo se australskými zákony“. Protože volba práva zůstavitele učiněná v pořízení pro případ smrti má přednost před obecným pravidlem obvyklého pobytu či zjevně užšího spojení (které se uplatní podle čl. 21 nařízení o dědictví pouze v okamžiku, kdy zůstavitel volbu práva neprovedl), je rozhodným právem pro dědické věci právní řád Nového Jižního Walesu, jako územní jednotky Austrálie, k níž měl zůstavitel v době smrti nejužší vztah (čl. 36 odst. 2 písm. b/ nařízení o dědictví).
4. Dále soud učinil závěr, že závět' z 8. 5. 2015 je závětí univerzální, jelikož neobsahuje výčet konkrétního majetku zůstavitele, a že „zůstavitel sepsal v Novém Jižním Walesu závět', ve které detailně popsal, jak má být po jeho smrti naloženo s jeho veškerým majetkem, s tím, že vlastnil majetek nejen na území České republiky, ale i na území Austrálie“. Při posuzování dědického práva účastníků pak soud prvního stupně vycházel z Dědického zákona č. 80 z roku 2006 vydaného státem Nový Jižní Wales (dále „Dědický zákon“) a dospěl k závěru, že závět' zůstavitele z 8. 5. 2015 splňuje podmínky tohoto zákona (jeho části druhé, oddílu 2, bodu 6) a je platná. K dědění ze zákona pak dochází až v případě, že zůstavitel nezanechá závět', nebo ji zanechá, ale není zde účinně pořízeno o veškerém majetku nebo některé jeho části (článek 102 Dědického zákona). Dědické právo pozůstalé sestry J. Š. se opírá se o čl. 129 Dědického zákona (podle kterého mají sourozenci nárok na celou pozůstalost děděnou ze zákona, pokud po sobě zůstavitel nezanechal manžela, potomky ani rodiče).
5. Soud prvního stupně uzavřel, že vzhledem k tomu, že dědění ze závěti má přednost před děděním ze zákona, přičemž zůstavitel zanechal univerzální závět', rozhodl dle § 169 odst. 1 z.ř.s., že nadále bude jednáno jen s K.P.C., jehož dědické právo vyplývá ze závěti. Naproti tomu jednáno nebude s pozůstalou sestrou J. Š., jejíž dědické právo ze zákonné dědické posloupnosti se neplatí a nelze ji proto důvodně považovat za dědice, a tedy ani za účastníka řízení dle § 110 odst. 1 z.ř.s. Proto soud její účast v tomto řízení soud ukončil.
6. Proti tomuto usnesení podala J. Š. (dále rovněž „účastnice 2/“) odvolání, kterým se domáhala jeho změny tak, že v řízení o pozůstalosti bude nadále jednáno pouze s ní a účast K.P.C. (dále rovněž „účastník 1/“) v tomto řízení bude ukončena. Uvedla, že závěr soudu prvního stupně, že zůstavitel ve své závěti z 8. 5. 2015 provedl volbu práva, považuje za nesprávný. Zůstavitel v závěti volbu práva výslovně neprovedl, tato ani ze závěti nevyplývá. Jestliže článek 13 závěti říká, že „záležitosti týkající se práv a povinností plynoucích z této závěti budou řešeny výhradně před soudy Nového Jižního Walesu, s možností případné změny rozhodného práva“, pak toto ustanovení není volbou práva, ale volbou jurisdikce. Ani z dalších částí závěti nevyplývá, že zůstavitel, coby státní příslušník České republiky a Austrálie, vyslovoval v závěti volbu práva. Závět' byla sepsána účastníkem 1/, který má právnické vzdělání, a který znal pluralitu státního občanství zůstavitele. Pokud by měl zůstavitel skutečně vůli závětí provést volbu práva, pak by sepsavatel výslovnou volbu práva v závěti uvedl. Zůstavitel však neměl v úmyslu provádět volbu práva, neboť závět' pořízená 8. 5.

2015 v Austrálii měla upravovat majetek, který zanechá po své smrti v Austrálii. K sepsání závěti došlo v době, kdy už věděl, že je vážně nemocný. Jeho zdravotní stav byl natolik vážný, že do Austrálie odletěl v květnu 2015 na své riziko. I po svém návratu z Austrálie opakovaně ústně prohlašoval před ní i dalšími osobami, že majetek v České republice případně po jeho smrti jí. Protože nebyla provedena volba práva podle čl. 22 odst. 2 nařízení o dědictví, je nutno postupovat podle čl. 21 tohoto nařízení, tzn., že rozhodným právem pro dědění je právo státu, ve kterém měl zůstavitel svůj obvyklý pobyt v době smrti, což byla Česká republika, nikoliv Austrálie, kam zůstavitel pouze dojížděl na krátkou dobu za svými přáteli. Za daného stavu řízení měl soud prvního stupně rozhodnout o omezení řízení podle čl. 12 nařízení o dědictví, neboť návrh na takový postup vyplývá z jejího přípisu z 28. 4. 2017. Dále účastnice 2/ namítla, že při posuzování závěti podle českého práva, je nutno upozornit na nedostatky závěti při zřízení fondu – nesplnění podmínek § 1448 a násl. občanského zákoníku. Každý svěřenecký fond musí disponovat statutem, který vydává jeho zakladatel (v tomto případě zůstavitel) a samotný statut vyžaduje formu veřejné listiny. Žádný statut však zůstavitelem v této věci pořízen nebyl, ani nebyly definovány jiné podstatné náležitosti svěřenského fondu dle ustanovení občanského zákoníku. Vzhledem k tomu, že právní jednání zůstavitele obsažené v závěti nenaplnuje svým obsahem nezbytné náležitosti projevu vůle, který by směřoval ke vzniku svěřenského fondu, nemůže být majetek zůstavitele nacházející se na území České republiky do tohoto svěřenského fondu vyčleněn. Proto podle jeho názoru účastník 1/ není účastníkem tohoto řízení.

7. Účastník 1/ ve vyjádření k odvolání účastnice 2/ navrhl potvrzení usnesení soudu prvního stupně jako správného. Uvedl, že zůstavitel závěti sepsanou v Austrálii 8. 5. 2015 provedl v jejím čl. 13 volbu práva spojenou s volbou soudu. Protože podle nařízení je možné provést pouze volbu rozhodného práva, nikoliv soudu, soud prvního stupně v souladu s tímto určil svou příslušnost podle obvyklého pobytu zůstavitele České republice a následně postupoval podle volby rozhodného práva podle právního řádu Nového Jižního Walesu. Podle čl. 22 nařízení si osoba s vícenásobnou státní příslušností může zvolit právo kteréhokoliv státu, jehož je státním příslušníkem v době uskutečnění této volby nebo v době smrti. Pokud odvolatelka namítá, že volba práva nebyla učiněna výslovně, pak nařízení o dědictví jasně stanoví, že volba práva a může takového ustanovení pořízení vyplývat. Soud pochopil implicitní volbu práva v čl. 13 závěti, v němž zůstavitel plně odkázal na řešení práv a povinností plynoucích z jeho závěti k soudu Nového Jižního Walesu s možností případné změny rozhodného práva. Zůstavitel tedy zjevně plně spoléhal na tuto jurisdikci, přičemž nelze z ničeho a contrario dovozovat, že by tímto prohlášením předpokládal, že by soudy rozhodovaly podle práva jiného státu, než v jehož jurisdikci se nacházejí. Naopak nad rámec tohoto ustanovení ještě doplnil, že je možná případná změna rozhodného práva, již však do konce svého života zůstavitel neprovedl. Zůstavitel zvolil ve svém pořízení pro případ smrti rozhodné právo Nového Jižního Walesu, územní jednotky Austrálie, tedy státu, jehož byl zůstavitel občanem. Za nesporné považuje, že obvyklým pobytem zůstavitele v době smrti byla Česká republika (v souladu s tím byla určena příslušnost českého soudu), stejně jako skutečnost, že zůstavitel byl občanem jak České republiky, tak Austrálie. Ačkoliv nepředpokládá, že by volba práva zvolená zůstavitelem nebyla platná, má za to, že by předmětná závěť splnila veškeré podstatné náležitosti i podle českého práva, a tudíž by stále byla platná. Pokud jde o otázku platnosti zřízení svěřenského fondu, pak renomované komentáře k ustanovení § 1452 občanského zákoníku se shodují na tom, že samotná existence statutu není nutná; stačí, aby samotný zřizovací dokument (zde závěť) obsahoval alespoň náležitosti statutu. To závěť zůstavitele zcela splňuje, když podmínka označení majetku je splněna univerzální povahou závěti, je uvedeno vymezení účelu svěřenského fondu, stejně tak jsou uvedeny podmínky pro plnění ze svěřeneckého fondu, údaj o době trvání, určení obmysleného a počet svěřenských správců a způsob jejich jednání. I pokud by se v hypotetické rovině zabýval možností, že by závěť byla posuzována podle práva České republiky a současně by dle výkladu soudu svěřenský fond platně zřízen nebyl, pak ve zbytku ustanovení by závěť stále byla platným pořízením pro případ smrti jasně určujícím účastníka 1/ jako vykonavatele závěti v souladu s ust. § 1553 občanského zákoníku, který by pak byl povinen

nakládat s pozůstalostí podle jasné vyjádřené vůle zůstavitele obsažené v závěti. Spatřuje tedy svou účast v tomto řízení jako naprosto nezpochybnitelnou ve všech možných ohledech. Dále účastník uvedl, že k omezení řízení podle čl. 12 nařízení o dědictví není žádný důvod, protože i samotné nařízení o dědictví je vytvořeno, mimo jiné, na ideji zamezení nežádoucímu štěpení dědictví, jak ostatně konstatuje bod 37 preambule k nařízení o dědictví.

8. Účastnice 2/ k vyjádření účastníka 1/, k jeho tvrzení, že zůstavitel volbou řešení práv a povinností plynoucích z jeho závěti k soudu Nového Jižního Walesu, zjevně spoléhal na tuto jurisdikci, a že z tohoto projevu vyplývá volba práva, odkázala na čl. 22 odst. 2 a bod 39 (důvody pro přijetí nařízení) nařízení o dědictví, které jako příklad, kdy z prohlášení ve formě pořízení pro případ smrti vyplývá volba práva, uvádí, že zůstavitel buď ve svém pořízení odkázal na konkrétní ustanovení práva státu jehož byl státním příslušníkem, nebo jestliže se o tomto právu jiným způsobem zmínil. Zůstavitel však závěti na žádné konkrétní ustanovení neodkázal ani se o právu nezmiňoval. Jediné, co učinil, je volba příslušnosti soudu Nového Jižního Walesu. Proto volba ze závěti nevyplývá a zůstavitel volbu práva neprovedl. Dále účastnice 2/ uvedla, že nařízení o dědictví je účinné od 17. 8. 2015 a podle čl. 83 odst. 1 se použije na dědictví osob, které zemřely 14. 8. 2015 nebo později. Odstavce 2 a 3 článku 83 považují za platnou volbu práva učiněnou závětí před 17. 8. 2015 takovou, která je v souladu s kapitolou III. nařízení o dědictví nebo podle pravidel mezinárodního práva soukromého, jež byla v době provedení volby v platnosti ve státě, kde měl zůstavitel obvyklý pobyt, nebo v kterémkoliv ze států, jichž byl státním příslušníkem. Přechodná ustanovení nařízení o dědictví (čl. 83) tedy kladou na volbu práva stejné nároky, jako čl. 22 tohoto nařízení. Ovšem zůstavitel v době pořizování závěti zjevně vycházel ze stávající právní úpravy, neboť se ke dni pořízení závěti se dědické právo řídilo právním řádem státu, ve kterém měl zůstavitel obvyklý pobyt v době smrti. Protože zůstavitel byl státním občanem České republiky a alespoň jeden z dědiců (účastnice 2/), má v České republice obvyklý pobyt, užije se český právní řád (§ 76 zákona č. 91/2012 Sb.) I proto zůstavitel po pořízení závěti uváděl, že majetek v České republice případně jí, neboť vycházel z této právní úpravy a se „zpětnou účinností“ nařízení o dědictví nepočítal. Tato skutečnost jen potvrzuje, že volbu práva zůstavitel neprovedl a ani neměl v úmyslu učinit. Dále účastnice 1/ zdůraznila, že v případě rozhodného práva českého závět' nevyhovuje zcela zákonným podmínkám kladeným na vznik svěřenského fondu pro případ smrti. Nedostatek formy závěti veřejné listiny je nezhojitelným nedostatkem., chybí i název svěřenského fondu, což je v rozporu se zásadou jeho nezaměnitelnosti s jinými. Podle přechodných ustanovení článku II bodu 3 zákona č. 460/2016 Sb., který novelizoval občanský zákoník, a který zavedl evidenci svěřenských fondů, byly všechny svěřenské fondy vzniklé před účinností tohoto zákona povinny se zapsat do 6 měsíců ode dne účinnosti zákona do evidence svěřenských fondů. Pokud nebyl návrh podán v této lhůtě do 30. 6. 2018, správa svěřenského fondu zanikla. K dnešnímu dni není evidenci svěřenských fondů zapsán žádný fond podle závěti zůstavitele a účastník 1/ zřejmě žádný návrh do 30. 6. 2018 nepodal. Proto, pokud se bude závět' posuzovat podle českého práva a přesto by svěřenský fond vznikl platně, pak došlo k zániku správy svěřenského fondu a účast v tomto řízení pro účastníka 1/ zanikla ze zákona.
9. Krajský soud v Brně, jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. – občanského soudního řádu, dále jen „o.s.ř.“), po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 201 o.s.ř.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 204 odst. 1 o.s.ř.) a směřuje proti usnesení, proti němuž je odvolání přípustné (§ 202 o.s.ř. a contrario), přezkoumal napadené usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo.
10. Odvolací soud je ve shodě se soudem prvního stupně, že se na řízení o pozůstalosti po zůstaviteli použije nařízení o dědictví (čl. 83 odst. 1), že příslušným rozhodovat o dědictví po zůstaviteli jako celku je český soud (čl. 4), jako soud členského státu, na jehož území měl zůstavitel obvyklý pobyt v době smrti (XXXXX), a že zůstavitel byl v době smrti českým státním občanem s obvyklým pobytem v České republice a rovněž australským státním občanem.

11. Pro účely rozhodnutí o odvolání účastnice 2/ provedl odvolací soud výklad obsahu závěti ve smyslu ust. čl. 83 odst. 3 nařízení o dědictví k posouzení jejího věcného rozsahu podle pojmů a definic uvedených v příslušných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů (občanský zákoník) i Dědictvého zákona. Z uvedených předpisů pak, shodně se soudem prvního stupně, vycházel odvolací soud i při zjištění dědictvého práva účastníků.
12. Právním posouzením obsahu závěti zůstavitele z 8. 5. 2015 (jako interpretací projevu vůle zůstavitele, viz náleží Ústavního soudu z 6. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 258/03), v souvislosti s dalšími skutečnostmi, které vyšly v průběhu řízení najevo (viz zjištění učiněná soudem prvního stupně, uvedená v odůvodnění napadeného usnesení), dospěl odvolací soud k závěru, že závěti zůstavitel neporídil o majetku v České republice, závěť tudíž není univerzální.
13. Obsahu předmětné závěti neodpovídá hodnocení uvedené soudem prvního stupně, že zůstavitel v závěti „detailně popsal, jak má být po jeho smrti naloženo s jeho veškerým majetkem, s tím, že vlastnil majetek nejen na území České republiky, ale i na území Austrálie“. K uvedenému hodnocení a k závěru soudu prvního stupně, že „jde o závěť univerzální, když neobsahuje výčet konkrétního majetku zůstavitele“ lze uvést jen to, že uvedený názor nemá oporu v textu závěti. Z okolností, že zůstavitel v textu závěti vlastně neuvádí konkrétně žádný majetek (mimo termín „zbývající část pozůstalosti“), nelze dovodit, že by závěti mělo být pořízeno o všem majetku. Pouze v čl. 15 závěti, který upravuje, jak správci mohou disponovat s majetkem, se uvádí, že správci budou držet „nemovité věci v Novém Jižním Walesu“.
14. V textu předmětné závěti (vycházejí z překladu vyhotoveného soudem ustanovenou tlumočnicí), zůstavitel prohlašuje, že je australským státním občanem a za svůj domicil považuje Austrálii, jmenuje svého právního zástupce K.P.C. vykonavatelem závěti a svěřenským správcem a prohlašuje, že na tohoto vykonavatele a svěřenského správce ze závěti se budou vztahovat veškeré odkazy této závěti. V závěti se hovoří o „Zbývající části pozůstalosti“ (čl. 4 závěti) a při definování se vymezuje „Svěřenský fond“ jako „Zbývající pozůstalost a veškerý majetek, který je v jakémkoliv okamžiku její součástí“ (bod 5.3 závěti) a „Svěřenský majetek“ jako majetek zahrnutý do svěřenského fondu. Z žádných ustanovení nevyplývá odkaz na majetek v České republice. V čl. 15 se hovoří o oprávnění správců ve vztahu k nemovitým věcem v Novém Jižním Walesu. V článku 13, nadepsaném „Rozhodné právo“ se uvádí, že „s výhradou práva změnit rozhodné právo (jak je uvedeno dále) mají výlučnou jurisdikci v jakémkoli řízení zahrnujícím práva a povinnosti na základě této závěti soudy Nového Jižního Walesu“.
15. Skutečnost, že zůstavitel v závěti výslovně konkrétně nevymezil (ať již pozitivně či negativně) majetek, na který je třeba závěť vztáhnout (resp. který má být vyčleněn do svěřeneckého fondu) nelze hodnotit samostatně, bez přihlídnutí k okolnostem, které vyšly dosud v řízení najevo a v podstatě byly mezi účastníky nesporné. Těmito okolnostmi jsou především existence majetku zůstavitele jak v České republice, tak i v Austrálii, osobní a rodinné vazby zůstavitele v České republice a v Austrálii, pobyt zůstavitele v posledních letech života v České republice, jakož i okolnosti (vážná nemoc zůstavitele) za nichž zůstavitel při své cestě do Austrálie předmětnou závěť porídil. Odhlédnout nelze ani od tvrzení (doloženého písemnými prohlášeními přátel zůstavitele), že zůstavitel v období po porízení závěti sděloval, že majetek v České republice případně jeho sestře (účastnici 2/).
16. Odvolací soud má dále za to, že zůstavitel v čl. 13, v souvislosti s dalším obsahem závěti, neprovedl volbu práva, jímž by se mělo řídit dědictví po něm jako celek ve smyslu čl. 22 nařízení o dědictví. I ve vztahu k majetku na území Austrálie je článek 13 závěti volbou příslušnosti soudů Nového Jižního Walesu.
17. Nebyla naplněna podmínka aplikace cizího rozhodného práva českým soudem v režimu nařízení o dědictví, neboť zůstavitel neprovedl volbu práva, jímž by se mělo řídit jeho dědictví jako celek, ve smyslu čl. 22 nařízení o dědictví. Podle obecného pravidla, článku 21 nařízení o dědictví, se proto

dědění jako celek tak řídí právem České republiky, státu, ve kterém měl zůstavitel svůj obvyklý pobyt v době smrti.

18. K odvolací námitce účastnice 2/, resp. jejímu návrhu na omezení řízení dle ust. § čl. 12 nařízení o dědictví ve vztahu k majetku zůstavitele v Austrálii (jako důvodu k ukončení účasti účastníka 1/ v tomto pozůstalostním řízení), lze uvést, že dosud nevyšly najevo okolnosti k rozhodnutí o tom, že by soud v tomto pozůstalostním řízení nerozhodoval o části majetku zůstavitele nacházející se na území Austrálie, které by nasvědčovaly tomu, že by rozhodnutí českého soudu ohledně tohoto majetku nebylo v Austrálii uznáno nebo prohlášeno vykonatelným.
19. Práva účastníka 1/ (plynoucí ze závěti, jíž zůstavitel pořídil o majetku v Austrálii) a účastnice 2/ (ve vztahu majetku v České republice, plynoucí ze zákonné dědické posloupnosti), tak vedle sebe obstojí, a v dané fázi řízení o pozůstalosti není důvod rozhodovat o vyloučení žádného z dosavadních účastníků z řízení podle ust. § 169 o.s.ř.
20. Odvolací soud proto odvoláním napadené usnesení v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 219a odst. 1 písm. a/, odst. 2 o.s.ř.).
21. V dalším průběhu řízení pak soud, ve smyslu čl. 83 odst. 3 nařízení o dědictví (i s ohledem na námitky účastnice 2/), posoudí otázku věcné i formální platnosti závěti zůstavitele z 8. 5. 2015 podle podmínek stanovených v kapitole III. nařízení o dědictví.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Brno 10. října 2019

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje : Jarmila Vilkusová